

*Kas tahame, et maailma noored ei läheks enam sõtta?
Kui jah, siis vajame kõrgemat elueesmärki, mõtestatud elu ja
paremat rakendust noorele energiale.*

*Kas tahame, et ülemaailmne seksuaalne vägivald lõpeks?
Kui jah, siis peame looma turvalise elukeskkonna, kus vägivallatut
seksuaalset rõõmu kogetakse ilma alanduse ja ebavajalike
piiranguteta.*

*Kas tahame, et lapsi enam ei kuritarvitataks?
Kui jah, siis loogem elamiseks selline keskkond, kus kellelgi ei tule
enam pähe mõtet vaadelda last kui seksuaalobjekti.*

*Kas tahame vabastada maailma despotismist, valest ja pettusest?
Kui jah, siis loogem tingimused, kus despotismil, valel ja pettusel
puuduvad evolutsioonilised eelised.*

*Kas tahame, et inimesed leiaksid endale uue pidepunkti meid
ümbritsevas pühas ruumis?
Kui jah, siis loogem ühiskondlikud struktuurid, mis võimaldavad
sellist pidepunkti leida.*

Originaaltrüki eessõna

Sissejuhatuses sellele raamatule kirjeldan üht isiklikku elamust: Ühel õhtul vestlesin mõnede naistega. Oli soe kevadine õhtu ja me istusime väljas imeliselt lõhnavate lillede keskel. Süvenevas õhtuhämaruses jutustas Kolumbiast pärit Luz Marina oma lugu. Ta on esimest korda Euroopas, ta ei oska kirjutada ega lugeda ja ta on 50- aastane *campesina*, lihtne talunaine. 16-aastaselt oleks ta peaaegu surma saanud. Tema peast möödus vaid mõne sentimeetri kauguselt matšeete, mis tabas tema vasakut põialt ja lõikas selle peaaegu otsast. Tema mees ja vanim poeg mõrvati mõned aastad tagasi. Sellest ajast hoolitseb ta üksipäini enda ja oma kuue lapse eest. Talunikud on midagi jahisaagi taolist ümbruskonnas ringiluusivatele ja mitte ühelegi moraalsele instantsile, seadusele või õigusriigile alluvatele relvastatud militaarsetele ja paramilitaarsetele gruppidele, politseile või geriljadele¹. Viimastel aastatel on tema külas mõrvatud üle 150 inimese ja mitmed neist väga julmal moel.

Ometi ei saa Luz Marina ära minna. Kuhu? Olukord on igal pool sama halb; külas on tal vähemalt üks pisike maalapp, millel ta saab äraelamiseks vajalikku kasvatada.

Luz Marina saatus on miljonite, tõenäoliselt juba miljardite täna maakeral elavate inimeste saatus. Kuhu neil minna on?

Käesolev üleilmse tervenemise teooria on kirja pandud just neid inimsaatusi silmas pidades. See raamat tahab päästa inimesi. Sellepärast on siin loobutud ilukõnest, sobitumisest trendide ja moega. Lühiealiste reklaamklippide ajastul julgustab see raamat inimesi uurima üht terviklikku teooriat. Lause- ja mõttehaaval. Selles teoorias on maailma jaoks toimiva abi loogika.

Raamat selgitab, kuidas on võimalik maailma tervendada ning kirjeldab Lõuna-Portugalis Tameras mõne aasta eest alustatud üleilmse tervendamiprojekti vaimset tausta. Raamatus kasutatakse Dieter Duhmi tekste ja tema poolt Tamera Rahukoolis peetud ettekandeid. Mõttelõnga katkestamise vältimiseks pole tekstis esinevaid kordusi eemaldatud.

Raamatus näidatakse meile piirituid võimalusi, mis on meie, inimeste käsutuses juhul, kui hakkame kasutama uusi vaimseid ressursse. Sarnaselt inimese kehaga saab tervendada Maad, tema inimühiskonda ja kriisipiirkondi, tema elusolendeid, atmosfääri, veekogusid ja elupaiku niipea, kui leiame kohased tervendavad jõud.

Esmapilgul näib see kavatsus võimatu, kuid nii nagu pusletükkidest kujuneb järkjärgult terviklik pilt, liituvad ka mõtted ja ideed ühtseks üleilmseks nägemuseks. Hetkel, mil taoline tervikpilt nähtavaks muutub, on ka tee inimese tulevikku selge ja kindel.

Siin raamatus antakse edasi teadmised uuest ajast, mis räägivad sellest, et me ei või enam kauem teha vahet teoorial ja kogemusel, vaimsel tööel "siin" ja igapäevasel elul "seal", objektiivsel maailmal "seal väljas" ja subjektiivsel "meis enestes". Enam ei või me vahet teha neil, kes elavad sõjapiirkonnas ja meil endil, kel on katus pea kohal ja külmkapp toitu täis. Me kuulume kõik ühte ja samasse elu perekonda. Me kannatame kõik ühe ja sama haiguse käes. Meie tervenemine, kolmanda maailma aitamine ja looduse päästmine on osad transformatsiooniprotsessist², millega me liitume, mida me saame ning peame omaenda elu puudutavate otsustega tugevamaks muutma.

Veidi autorist, kes võtab endale raamatus õiguse esitada konkreetse kontseptsiooni sõnadeta tulevikust. Kes on inimene nende mõtete taga? Milline on tema kujunemislugu?

Diether Duhm sündis keset Teist maailmasõda³ 1942. aastal Berliinis. Ta koges vägivalda pommitamisöödel Berliinis, põgenemisel Lõuna-Saksamaale ja oma uuel kodumaal Bodensee ääres. Ta oli võõras, ta ei kuulunud külla. Ta oli vaevalt kuuene, kui kohalikud

poisid ta ühel päeval kinni nabisid, alasti võtsid, laternaposti külge sidusid ja pealaest jalatallani tõrvaga kokku määrisid. Ikka ja jälle taoti tema pead vastu kive. Ta polnud midagi teinud, ta oli lihtsalt “võõras”. Nad vajasid kedagi, kelle peal oma sihitut raevu, omaenese hingelist kodutust välja elada. Nõnda sai ta juba varakult oma esimesed õppetunnid fašismi olemusest.

14-aastasena kuulis ta esimest korda koonduslaagritest. Algul kaitses ta end kõikide tema käsutuses olevate vaimsete vahenditega ja püüdis end uskuma panna, et ohvrid olidki tegelikult kurjategijad või et täiskasvanud inimestel ei ole nii valu. Ta hakkas oma vanematele ja nende tuttavatele küsimusi esitama. Arvatavasti käis ta neile üpris kõvasti närvidele. Mida rohkem ta uuris, seda rohkem jooksid liiva lootused kuulda midagi lohutavat, leevendavat, valu vaigistavat. Ei mingit lohutust. Auschwitz⁴ oli tõelisuse osa ja seda ei saanud kuidagi välja juurida.

Talle jäi viimane lootus, et võib-olla see oli tõelisus, aga enam ei ole. Lootus kadus. Aastaid hiljem oli ta üks Saksa 68ndate tudengi-liikumise⁵ vasakpoolsete juhte. Koos oma kaaslastega võitles ta imperialismi ja Vietnami sõja⁶ vastu. Ta nägi fotosid äralõigatud rindadega vietnami naistest. Ta nägi pilte napalmipõletustest⁷. Ta teadis, et see on õhtumaise moraali ja kultuuri pahupool. Siis nägi ta Mannheimis pealt, kuidas mõrvati inimene, keda ta kaaslased pidasid nuhiks ja mõistis järsku üht poliitika igapäevaelu elementaarset põhitõde - ideoloogilised tõekspidamised on vahetatavad, kuni inimeste isiksusestruktuurid⁸ jäävad samaks. Teisisõnu – nii kaua, kuni lapsed senistes tingimustes suureks kasvavad; kuni nad puberteedias praeguste konfliktidega vastamisi seisavad; kuni nad täiskasvanutena samasuguses allasurutud seksuaalsuse ja täitumatu armastuse piinas peavad elama.

Tsitaat Dieter Duhmilt: *“Miks pole siiani olnud võimalik ühtegi inimeste ideaalühiskonda luua? Viga peitub eelkõige inimpsüühika sisemistes struktuurides ja mõtlemisvormides, mitte ainult välistes oludes. Autoritaarselt kujundatud inimestega ei saa luua vaba*

ühiskonda. Vägivallatut ühiskonda pole võimalik luua, kui vihkamise ja vägivallaimpulsid meie sees on üksnes mahasurutud, mitte lahendatud. Alles siis, kui revolutsioon on toimunud inimeste sees, saab see toimuda ka väljaspool inimest. See on üks ajaloo õppetunde.”

Vasakpoolne liikumine aga ei võtnud eeltoodud mõtteid omaks. Dieter Duhm ei suutnud enam kodanliku ühiskonnaga kohaneda. Ta lükkas tagasi ka mitmed professuuripakkumised. Üleilmse vägivallaga silmitsi seistes ei suutnud ta tavapärase elukorralduse juurde pöörduda.

Selle asemel otsustas ta ühte Alam-Baieris asuvasse üksikusse tallu tagasi tõmbuda, et järele mõelda. My Lai veresaun⁹ ja Teise maailmasõja veresaun – kustkohast pärineb vägivalla pidev jätkuvus? Kuidas sai võimalikuks holokaust¹⁰? Kuidas muutuvad tublid pereisad üleöö koonduslaagri timukateks? Kas on olemas võimalus üleilmse vägivalla tõeliseks ja täielikuks lõpetamiseks?

Tema eraklus oli otsekui vaimne tulevikutöökoda: ta tegeles erinevate vaimsete allikatega - Nietzsche, Hegeli ja van Goghi, Rudolf Steineri, Jeesuse, Lao Tse, Wilhelm Reichi, Prentice Mulfordi, Teilhard de Chardin'iga¹¹. Teadmiste üksikutest fragmentidest kujunes aegamööda terviklik arusaam, mis oli esimene samm hilisemate holograafiliste¹² arutluste poole. Bioloogia ja küberneetika, psühhoanalüüsi ja matemaatika, kunsti, ajaloo ja teoloogia arusaamadest vormus uus vaimne ideaal. Sündis visioon, mis kinnitas, et rahu saavutamine on võimalik.

Visioonist kujunes poliitiline kontseptsioon. Kontseptsiooni lähtepunkt on seal, kus sõjad iga päev uuesti tekivad – erinevates inimeste kooselude vormides - naise ja mehe, laste ja täiskasvanute, üksikisiku ja ühiskonna, inimese ja looduse kooselus. Muutus ja paradigmade vahetus on vaja läbi viia just siin. See peab saama nähtavaks ka igapäevaelus, mitte ainult sõnades.

Dieter Duhm hakkas oma ideed ellu viima 1978. aastal, algatades esimese kogukonnaeksperimendi. Ta on kogenud tagasilööke,

pidanud taluma ühiskondlikku vastuseisu, laimu ja tagakiusamist ning süvendanud, korrigeerinud, täiendanud oma kontseptsiooni ja alustanud uuesti otsast peale.

Pikad töörohked aastad möödusid ilma välise nähtava eduta. Ometi on ta vastu pidanud.

Aja jooksul kasvas tema usk sisemisse elumustrisse, mida oma hilisemates teostes pühaks maatriksiks nimetab. Ta oli küll juba varakult kristlusest ja kõikidest teistest religioonidest ära pöördunud, kuid temas oli olemas selge palve abi ja toetuse järele. Ta ei teadnud, kelle poole ta palvetas. “SEE” palvetas iseenesest. Nii leidis ta tee usuni, mis rajaneb ülemääraste dogmade asemel osavõtlikkusel, uurimustel ja kogemustel. Eelkõige on see aga usk inimesse, tema võimesse olla aus ja tema arusaamise ning mõistmise jõusse.

1995. aastal asutas ta pärast pikki ettevalmistusaastaid lõpuks koos oma partneri, teoloog Sabine Lichtenfelsi, füüsiku Charly Rainer Ehrenpreisi ja teistega Tamera keskuse Portugalis. Täna, aastal 2006 töötab keskus ligi 150 inimest ühiskonnamudeliga, milles puuduvad vale, vägivald ja alandus. Nad uurivad ja realiseerivad mudeli kujul saabuva maailmaühiskonna sotsiaalseid, ökoloogilisi ja tehnoloogilisi külgi. Pärast peaaegu kolmkümmend aastat kestnud tööd on projekt realiseerunud faasi, mis vastab Dieter Duhmi algsetele unistustele.

Käesolev raamat on tema poliitiline testament järgmisele generatsioonile. Tema soov on, et eelkõige just kõikide maade noored järgnevatest mõtetest kinni haaraksid ja kaasa töötaksid – sõdadeta tuleviku nimel.

Suure tänuga autorile tema vankumatu armastuse eest tõe ja elu vastu.

Monika Berghoff
Kirjastus Meiga